

[Melchior]

skrevet; jeg har ikke skrevet under på grundloven, men på, at jeg vil holde den, og det kan jeg bekræfte når som helst – har jeg ikke udtalt noget om, som en anden ordfører gjorde, at CD går ind for de offentligt ansattes ytringsfrihed, for det er en selvfølge. Men jeg har beskæftiget mig med, hvordan noget sådant skal forstås.

Hr. Wilhjelms siger, at ytringsfrihed ikke er nogen entydig og klar størrelse. Nej, vel er det ikke det, det er frihed jo heller ikke, hvordan kan ytringsfrihed så være det? Det er sandhed, demokrati og retfærdighed heller ikke. Heller ikke saglighed, må jeg have lov til at sige til hr. Bernhard Baunsgaard. Han sagde, at når offentligt ansatte udtaler sig, så er vi enige om, at det skal være tilbørlig tale, og vi er også enige om, at det skal være sagligt. Ja vel, men hvem skal bestemme graden af saglighed? Heller ikke saglighed er – ligesom frihed eller ytringsfrihed – en entydig størrelse, som man kan slå op i et leksikon og se afgrænsningerne på. Det er bl. a. derfor, vi har denne debat.

Hr. Wilhjelms kendte åbenbart ikke forskel på loyalitet og illoyalitet, da han bragte en hel mængde eksempler på folk, der er offentligt ansatte, og som udtalte sig om alle mulige ting. At de kunne gøre det, beviser netop deres ytringsfrihed. Men det, vi diskuterer i dag, er, at et eller andet sted er der en grænse, og det er, når loyalitetens grænse er overtrådt.

Jeg vil gerne yderligere som eksempel på begrænsninger i ytringsfrihedsparagraffen nævne, at ikke bare kan love begrænse den – vi har også efter 1953-grundloven vedtaget en lov her i folketinget, eller folketinget har, jeg var der ikke, om racediskrimination, som virker indskrænkende på ytringsfriheden – men også overenskomster og kontrakter og aftaler af anden art, ikke mindst i ansættelseskontrakter, kan indskrænke ytringsfriheden, uden at grundlovsparagraffen dermed er krænket.

Sluttelig skal jeg gøre opmærksom på en artikel, som jeg synes alle, der interesserer sig for dette emne, skal tage med i betragtning. Det var en artikel, som amtsborgmester Tiedemann skrev i Berlingske Tidende den 1. januar i år, og i hvilken han gør opmærksom på, at loyalitetsforpligtelsen jo er gensidig mellem den offentligt ansatte og dennes chef, altså ministeren. Hvor tit må ikke en minister

dække over, ja, tage klø for handlinger og dispositioner udført af en ham undergivet offentligt ansat person. Det gør han uden at kny. Hvis den offentligt ansatte samtidig kunne blæse på al loyalitet – og jeg taler her udtrykkelig ikke om tavshedspligt, men om loyalitetspligten, hvis den ansatte skulle være fritaget for den, men ministeren skulle rette sig efter den – så ville det hele blive et kaos og et anarki. Derfor forstår jeg simpelt hen slet ikke visse af ordførerne her i dag, men det er jo nok en fejl hos mig.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hvad hr. Melchior kan føle sig foranlediget til at sige grundlovsdag efter kl. 12, formentlig ved frokosten, skal jeg virkelig ikke blande mig i. Men at jeg i min ansættelse ikke kunne forestille mig andet, end at jeg virkede til gavn for det danske folk og var sat til at udfylde en stilling, som det danske folk ønskede, det var da ganske klart. Jeg følte ikke, at jeg skulle opfylde de ønsker, som en tilfældig socialdemokratisk rådmand havde. Bestemt ikke.

At hr. Melchior nu heller ikke kan finde ud af, hvad der er sagligt og usagligt, må virkelig også stå for hans egen regning. Nu skal hr. Melchior efterhånden passe på, at han ikke kommer til at fortælle os, hvor meget det er han ikke kan finde ud af, for så duer han ikke til at være herinde. Alle andre kan finde ud af, hvad saglighed er i denne forbindelse. Ellers læs Poul Andersens artikel.

(Kort bemærkning).

Melchior (CD):

Hvad jeg ikke kan forstå, kan der skrives bøger om, dog tror jeg ikke, hr. Bernhard Baunsgaard er i stand til at skrive dem.

Jeg vil gerne have lov til at sige, at det er vel ikke noget nyt, at begrebet saglighed ikke er en entydig størrelse. Selvfølgelig skulle hr. Bernhard Baunsgaard som tjenestemand ikke være til gode for en »tilfældig« – det er citat fra hr. Bernhard Baunsgaard – en »tilfældig« socialdemokratisk rådmand. Men han skulle være til tjeneste for den rådmand, som er ikke spor tilfældig, fordi han er valgt af folket; dér ligger arbejdsgiverkompetencen.